

‘Tijdens het eten spreek je elkaar,
daar moet tijd voor zijn’

Maarten van Roozendaal (47)

Zanger/componist. Deze week start zijn theaterconcert ‘Zonder vrienden’

Tijd van leven

Hoe ziet u de tijd?

‘Het is niet te geloven dat er zo’n verschil zit tussen om kwart over acht met een voorstelling beginnen of om halfnegen. Als ik om halfnegen speel, heb ik zeeën van tijd. En dat gaat dan maar om een kwartiertje. Ik ben er nooit achtergekomen hoe dat kan. Je merkt het ook aan zo’n groep muzikanten: die worden lomer, rustiger en iedereen denkt: o, halfnegen, tijd zat. Eén kwartiertje! Dat is het raarste geintje dat tijd met je kan uithalen, dat zoiets belachelijks als een kwartier heel veel uit kan maken.’

Staat de tijd voor u wel eens stil?

‘Het mooiste van spelen is concentratie. Het geeft je het gevoel dat je losraakt, verdwijnt. Dat de tijd er niet meer is. Dat gegeven is zo onwaarschijnlijk indrukwekkend. En verslavend. Podiumkunsten en muziek zijn volgens mij altijd op zoek naar dat gat in de tijd. Dat alles zich dan als iets volslagen vanzelfsprekends openbaart. Dit ervaar ik in het dagelijks leven nooit zo.’

Wat vindt u zonde van uw tijd?

‘Vroeger moest ik als ik met de auto op tournee ging, al om een uur ’s middags weg om de files voor te zijn. Dan was ik om halfvier in het theater, deed ik de soundcheck, en was ik om halfvijf klaar. Nu bespaar ik ontzettend veel tijd door op de heenweg met de trein te reizen. Eerst gingen we altijd met zijn allen uitgebreid uit eten, maar al die “bedjes van rucola” komen op een gegeven moment ook je strot uit. De meeste restaurants hebben veel pretentie, maar serveren gewoon smerig vreten. Nu heb ik mijn eigen cateraar die goed voor ons kookt, dat scheelt veel tijd. Want er moet wel goed gegeten worden. En er moet tijd voor zijn, want tijdens het eten spreek je elkaar.’

Wat doet tijd in uw voorstelling?

‘Het leukste is om een voorstelling heel rustig te spelen – een uur en vijftwintig minuten achter elkaar – en dat je publiek het idee heeft dat je net bent begonnen. Je moet ervoor zorgen dat het publiek geen tijd heeft om zich te vervelen en de hele tijd het idee heeft dat er nog wat komt. Met een opening – als je het goed doet – ben je zo twintig minuten onderweg. Tussen die twintig minuten en dat uur speel je feitelijk je voorstelling en dan ga je de laatste vijftwintig minuten weer doen alsof het bijna is afgelopen, dan ga je al naar het einde toe. Dan heb je een heel prettige tijdsspanne waarin je de minste kans hebt dat mensen zich vervelen. Spelen is alleen maar rekenen en duwen. Het is veel meer dan het lied alleen.’ ■

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

